

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, e-mail: arch@vas.com

Изх. ... 501 .....
Дата .. 04.05 ..... 2016 г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Г.к. № 158 КД 4/16г
Дата .. 04.05.16г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

ОТ ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ
СЪВЕТ

ПО КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО
№ 4/2016 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С Определение от 05.04.2016 г., постановено по конституционно дело № 4 / 2016 г., е допуснато за разглеждане по същество искането на състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт (обн. ДВ бр. 64 от 2007 г., посл. изм. ДВ бр. 14 от 2015 г.).

Със Закон за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт, обнародван в Държавен вестник бр. 28 / 08.04.2016 г., е изменена разпоредбата на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт. След това изменение, обнародвано след постановяване на определението от конституционния съд, разпоредбата, чиято противоконституционност е поискана с искането на състав на Върховния административен съд, вече не съществува във вида, в който е съществувала към момента, в който е направено искането. Съгласно чл. 22, ал. 1, изр. първо от Закона за Конституционния съд, Конституционният съд се произнася само по направеното искане. Или в настоящия казус, Конституционният съд следва да се произнесе по искане за обявяване на противоконституционност на

правна норма, която вече е изменена и не съществува във вида, в който е съществувала към момента на направеното искане от Върховния административен съд. В тази връзка, Висшият адвокатски съвет счита, че искането на състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт (обн. ДВ бр. 64 от 2007г., посл. изм. ДВ бр. 14 от 2015г.) **се явява недопустимо и образуваното производство следва да бъде прекратено.**

Ако прецените, че са налице условията за произнасяне по съществуващото на искането, Ви молим да имате предвид следното становище на Висшият адвокатски съвет, а именно:

Съгласно разпоредбата на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт, когато е налице хипотезата на чл. 132 от Конституцията на Република България (ако съдия, прокурор или следовател е извършил умишлено престъпление от общ характер при осъществяване на съдебната власт), когато съдия, прокурор или следовател е привлечен като обвиняем, Висшият съдебен съвет го отстранява от длъжност до приключване на наказателното производство. Това означава, че ако са налице условията на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт, Висшият съдебен съвет няма право на преценка дали да отстрани съответния съдия, прокурор или следовател, а е длъжен да вземе такова решение, което не може да бъде променяно и действа до окончателното приключване на наказателното производство и влизане на присъдата в сила. А наказателното производство може да продължи в неразумно дълъг период от време.

В периода, в който тече наказателното производство, продължава да съществува правоотношението, по силата на което съдията, прокурорът или следователят е заемал длъжността в съдебната система. Съгласно Закона за съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите нямат право да извършват каквато и да било друга дейност докато имат статута на магистрати. Като се има предвид, че наказателното производство може да продължи през един много дълъг период от време, съответният съдия, прокурор или следовател, отстранен по реда на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт е лишен от възможността да упражнява правото си на труд през целия период на отстраняването.

Чл. 48, ал. 1 от Конституцията на Република България урежда правото на труд на гражданите на Република България. Правото на труд е основно конституционно право и като такова съгласно чл. 16 от Конституцията, трябва да бъде гарантирано и защитено от закона. В периода на отстраняване на магистрата съобразно разпоредбата на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт, той е лишен от възможността да реализира конституционното си право на труд, което считаме за недопустимо.

През периода, в който тече наказателното производство, отстраненият съдия, прокурор или следовател е лишен и от правото на обществено

осигуряване, което е прокламирано в чл. 51, ал. 1 от Конституцията на Република България. Тъй като съответният магистрат е лишен от възможността да упражнява правото на труд, той е лишен и от възможността да упражнява правото да бъде осигуряван по реда на Кодекса за социално осигуряване.

Въз основа на изложното дотук, може да бъде направен единствено законосъобразни и логичен извод, че разпоредбата на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт се намира в противоречие с чл. 16 във връзка с 48, ал. 1 от Конституцията на Република България, а именно тази законова разпоредба не гарантира и не защитава правото на труд на съдиите, прокурорите и следователите, отстранени от длъжност по реда на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт.

Чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт се намира в противоречие с чл. 51, ал. 1 от Конституцията на Република България, а именно тази законова разпоредба препятства упражняването на правото на социално осигуряване от страна на съдиите, прокурорите и следователите, отстранени от длъжност по реда на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт.

Ако Конституционният съд ще се произнесе по същество, Висшият адвокатски съвет счита, че е налице противоконституционност на разпоредбата на чл. 230, ал. 1 от Закона за съдебната власт, поради противоречие и несъответствие с чл. 16 във връзка с чл. 48, ал. 1 и с чл. 51, ал. 1 от Конституцията на Република България.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

РАЛИЦА НЕГЕНЦОВА